

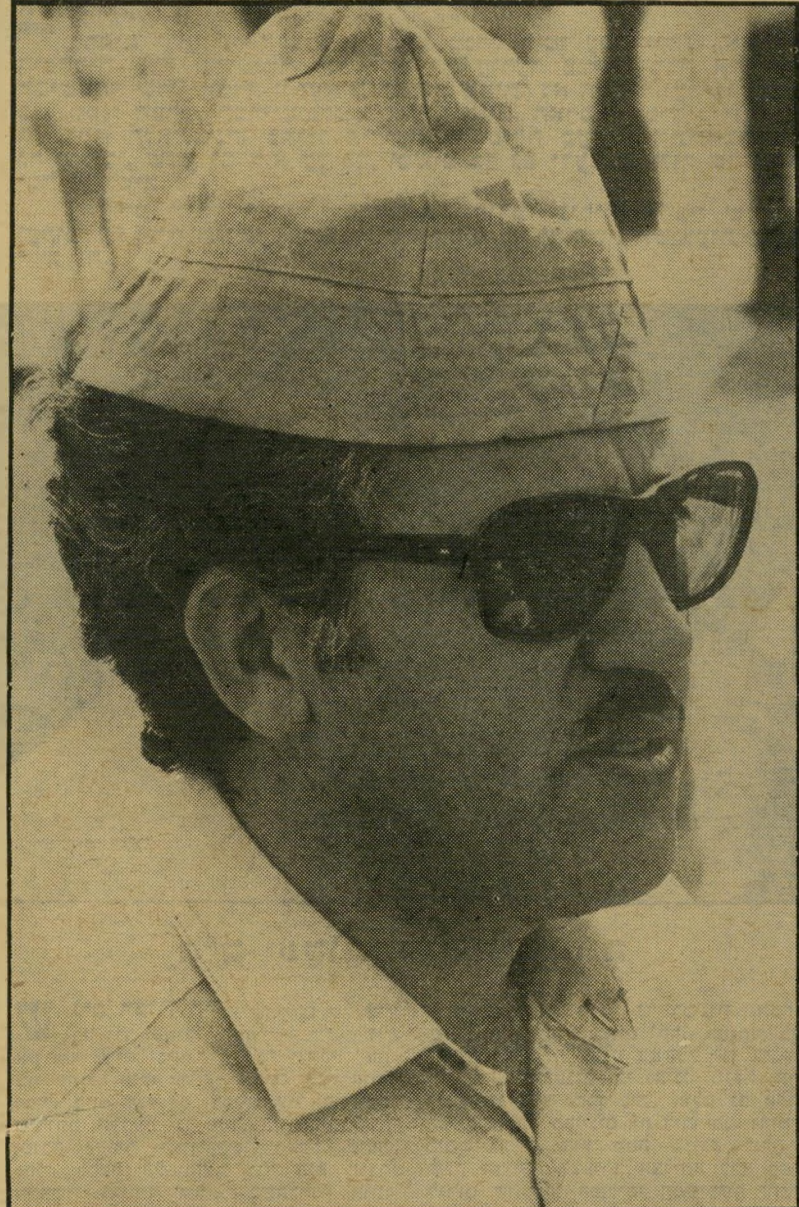
(המשך מעמוד 31)

הוא היה נשוי לאחת הצעירות היפות ביותר בארץ. שנה אחר-כך עמדה נלה מול קבר רענן בחלקה הצבאית בבית-הקברות בקריית-שאלו, קיברו של זאביק. באותם רגעים, בתורש מאי 1970, הצליחה רק להיזכר בי חתונתם, בירת-הדבש, בשלוש שנות הי חברות שקדמו לשנת הנישואין, בטיוליהם המשותפים, בצחוק ובשימחה. היא לא בכתה. אולי משום שעדיין לא תפסה מה אירע, או משום שהיא כזאת. היא ניצבה זקופה ליד הקבר, בפה קפוף, בפנים מתוחים ובעיניים כבויות. רק שבועות אחדים אחרי ההלוויה החלו השמועות מגיעות לאזניה של נלה. בי תחילה היו אלה לחששים בלתי-נשמעים כימעט, אך אט-אט הפכו קולות של ממש, מאיימים ומפחידים. זאביק בעלה, כך סיפרו לה, התאבד, בעת שהיה עם חייליו, בשיטה

נלה התקשתה להאמין בכך. היא סירבה להאמין שזאביק התאבד. פשוט לא היתה לו שום סיבה לכך, טענה. אך צה"ל החליט אחרת. בצער רב הודיע מישרל הביטחון לאלמנה הצעירה, כי אינה זכאית למעמד של אלמנת-צה"ל, משום שבעלה התאבד. נלה לא ויתרה והכריזה מילחמה על צה"ל כולו. "לא הייתי צריכה את הגימ" לאות, ההטבות והמענקים שבהם זוכות האלמנות. ידעתי רק שעושים כאן עוול נורא לזאביק. ידעתי שהוא לא התאבד. לכן נלחמתי בהם." והיא ניצחה. היא אילצה את צה"ל להקים ועדת-חקירה מיוחדת שגבתה עדויות, יצאה לשטח וקבעה כי זאביק נהרג בתאונה, בעת שניקה את נישקו. נלה הוכרה כאלמנת צה"ל, ושמו של זאביק ארבע שנים לאחר-מכן צעדה צעירה

של חייה עם מי שבדיוק באותה תקופה היה שר בממשלת ישראל. דרך ארוכה עברה נלה מאותו היום שבו נהרג זאביק במאי 1970, ועד לרגע שבו עמדה לפני ארבע שנים, נרגשת, מוקפת חיוכים וזהרים והבוקי מצלמות בבית-המלון ביוהנסבורג. אחרי שזאביק מת, הייתי בטוחה שכל העולם מת אתי. לולא הורי ואחותי, לא הייתי מצליחה להתגבר על המשבר, אמרה. אולם נלה התגברה. אט-אט הצליחה להשתחרר מהדיכאון, להתעורר מהסיוטים בהקיץ ולחזור אל עצמה. אט-אט החל שוב הטלפון מצלצל בדירתה, ידידים וידידות באו לבקרה, ומדי פעם יצאה אף לטייל ולבלות. נלה חזרה אל עצמה. היא החלה עובדת במחלקת החקירות במסדה-הכנסה. קשה היה להעלים את האמת, לא לענות על שאלות שהציגה היפהפיה בעלת העיניים התמימות, אפילו על כספים והעלמות-מס, ונלה זכתה בהצלחה רבה בתפקידה.

ואז, לפתע, נעלמה מהנוף התל-אביבי הזוהר. "קיבלו אותי כדיילת באר-על, ולא הייתי צריכה עוד את הזוהר הזה", סיפרה. רק אז הבנתי שהחיים הריקניים של בתי-הקפה נועדו למלא חלל עמוק אצלי, שנוצר לאחר מותו של זאביק. "כשהצטרפתי לאר-על, מילאה העבודה החדשה את הכל. כבר לא הייתי צריכה את המסיבות והבילויים. החלטתי להיות דיילת טובה. הכי טובה. בתיק האישי שלי אין אפילו תלונה אחת. וזה די נדיר אצל דיילת שעובדת כבר שבע שנים." לפני חמש שנים פגשה נלה בגיל חי. גיל היה אז רס"ל חייל-הים, גבה-קומה, בהיר שיער ועיניים. העיתוי של פגישתם הוכן בקפדנות על-ידי הגורל. גיל בן למישפחה צנועה מפתח-תיקוה, לא התאים לנלה של המסיבות והזוהר — אך הוא התאים לנלה הרגועה יותר, שי השתקקה להצטיין בעבודתה. "לא רציתי להתחתן עם גיל, למרות

גדי יעקובי כיום-העצמאות — ומבט אל הפוליטיקה

נלה כמורעת-פירסומת של "אדי-על" — היכרות עם עולם הזוהר

שאהבתי אותו", אמרה. "ידעתי שיום אחד אני אתחתן בשנית, אבל אז עדיין לא הייתי מוכנה לזה." אולם מילחמת יום-הכיפורים גרמה לנלה לשנות את דעתה. "כשפרצה המלחמה, חשבתי שאני משתי געת. ידעתי שגיל נמצא באחת היחידות המסוכנות של צה"ל. אני המשכתי לעבוד. סטתי המון. כשהייתי מגיעה ארצה, הייתי מחפשת את גיל בטלפון. ידעתי שאם יקרה לו משהו, זו תהיה מכה שלא אוכל לעמוד בה." קשה היה שלא להבחין בעיקבות של הטרדייה עם זאביק בנסיבות נישואיה לגיל. נלה איבדה גבר אהוב אחד בי צה"ל, חששה לאבד שני והחליטה, על פי אינסטינקטים נשיים בלתי-ראציונליים, לי הבטיח את חייו של גיל לעתיד. על-ידי זה שתינשא לו. אחרי שהסתיימה המיל-חמה נישאו השניים, ונלה החליטה לנסות ולבנות חיי-נישואין מחדש. בסמוך לתקופה שבה נישאה לגיל,

בינתיים הבחינו בה גם צלמי הפירסו-מת, סוכני-הדוגמניות ואנשי-האופנה. נלה ערכה סידרת-צילומים עבור חברת-פיאות ידועה. שיחקה בסרטון-פירסומת אנגלי שי צולם בארץ, וערכה היכרות עם עולם הי זוהר של תל-אביב. התפקידים של נערת-זוהר וחוקרת מס-ההכנסה אינם משתלבים כליכך זה עם זה, ונלה החליטה לוותר על המישרה הממי-שלתית. אחת מחברות-התמרוקים הגדולות חטפה אותה, והיא המשיכה לפאר מודעות-פירסומת רבות.

ניתוח-לב פתוח
ה נכרים הצעירים של תל-אביב גילו אותה גם הם. נלה הפכה מסמר של מסיבות, תושבת קבועה בבתי-הקפה גקי ורוז, שהיו האופנתיים באותה התקופה.

תמירת-גוף, בעלת העיניים החולמניות ו-הגזורה המושלמת על מסלול שהוצב בי אחד מבתי-המלון המפוארים של יוהנסבורג, בדרום-אפריקה. יחד עימה צעדו עוד 20 נערות, שלכולן היו שני דברים משותפים: כולן היו יפהפיות זוהרות, וכולן לבשו מדים של חברות-העופה. היה זה בתחרות הבינלאומית של דיילות, נציגות כל חברות-העופה בעולם. התואר של מלכת-הדיילות העולמית הוענק לנלה פרלמוטר, נציגת חברת-העופה הישרא-לית הלאומית אל-על. מה שהחמיא אז לנלה יותר מכל היה העובדה שהשופטים בתחרות לא בחרו בה ביגלל יופיה בלבד. "הם שאלו אותי שא-לות די קשות, על הבעייה הפלסטית, על הציונות והיחסים בינינו לבין ארצות-ערב. שאלות שאני בטוחה שאפילו שרים בממי-שלה לא יכולים להשיב עליהן", סיפרה אז נלה לכתב העולם הזה. היא לא ידעה שארבע שנים אחר-כך יתחיל הרומן הגדול

האכזרית ביותר של התאבדות: רולטה רוסית.
רולטה רוסית
נ לה לא ידעה בדיוק מהי אותה רולטה רוסית. רק אחר-כך סיפרו לה כי הי משחק ברולטה רוסית מכניס כדור בודד לתוף האקדה, שיש בו שישה תאים לי כדורים, מסובב את התוף וסוגר אותו. אחר-לוחץ על ההדק, אם נמצא הכדור היחידי בתא התוף שמול נוקר האקדה — הפסיד המשחק את המישחק — ואת חייו. אם מול הנוקר יש תא ריק — זכה בחייו ובמישחק, ולפעמים גם בהתערבות. הסיי כייים: 1 מול 5. סגן זאב פרלמוטר, מפקד-סוללה צעיר וכישורני בחיל-התותחנים — הפסיד.